

155.000 Kč za dříví žalující společnosti vytěžené a při ústním jednání 21. června 1933 přednesl, kolik dříví žalující společnost vytěžila, že jeho hodnota činí 93.094 Kč 20 h a že tou částkou je precisována kompenzando namítaná náhrada za vyzískané dříví. Že při právní neexistenci »Pestevního společenstva v H.« těžila žalobkyně dříví státní, je samozřejmý právní důsledek, který nemusil žalovaný výslovně uváděti a který uvážiti bylo povinností nižších soudů.

Žalovaný stát uplatňuje nároky, které mu vznikly tím, že žalobkyně těžila dříví z druhého období, námitkou započtení, a z toho, co nahoře uvedeno, plyne, že je naprosto nesprávný názor nižších soudů, které tuto námitku odbyly prostě tím, že prý nejde o pohledávku vzájemnou, neuváživše ani, že žalobkyně složila částku 155.000 Kč výslovně jako kauci na dříví, ani že žalobu vybudovala na stanovisku, že »Pestevní společenstvo v H.« v době uzavření smlouvy ze dne 8. října 1928 právně neexistovalo, z čehož vyplývá, že žalobkyně kácela a prodávala dříví státní, takže o vzájemném vztahu nemůže býti pochybnosti.

Dovolací soud nemůže však rozhodnouti ihned ve věci samé, poněvadž se žalobkyně nevyjádřila o rozsahu a hodnotě vytěženého dříví, ač si vyhradila v té příčině další přednes, a nižší soudy nezjistily, kolik dříví a v jaké hodnotě žalobkyně vytěžila.

Čís. 16620.

Není podmínkou odpovědnosti podle § 1299 obč. zák., aby osoby tam uvedené byly ve smluvním poměru k tomu, komu způsobily škodu, nýbrž stačí, že vykonaly znalecký úkon, ať již podle smlouvy, či bez ní, ať ve vlastní působnosti, či jako zaměstnanci jiného.

Odpovědnost, jež stíhá podle § 1313 a) nebo 1315 obč. zák. toho, kdo užil osoby odpovědné podle § 1299 obč. zák., nezprůšťuje povinnosti k náhradě škody též osobu odpovědnou za znalecký úkon, z něhož se ona povinnost vyvozuje.

Primář všeobecné veřejné nemocnice odpovídá ošetřovanci za škodu vzniklou neodborným léčením pojištěnce nemocenské pojišťovny.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1938, Rv I 2626/36.)

Žalobce se na žalovaném domáhá náhrady škody proto, že žalovaný jako primář všeobecné veřejné nemocnice ve F., kam byl žalobce dodán jako pojištěnec okresní nemocenské pojišťovny, jej neodborně ošetřoval, čímž nastalo úplné zmrzačení levé ruky a žalobce se stal úplně neschopným k práci. Nižší soudy zamítly žalobu v podstatě proto, že žalovaný léčil žalobce nikoli ve své soukromé praxi, nýbrž jen jako primář všeobecné veřejné nemocnice v F., že žalobce nebyl s ním v právním poměru (patrně smluvním), že by proto žalovaný odpovídal za porušení své služební povinnosti jen nemocnici a že by se žalobce mohl domáhati jen proti ní náhrady škody z tvrzeného poškození.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších stolic a vrátil věc soudu první stolice, aby o ní dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Žalobce se domáhá na žalovaném náhrady škody z toho důvodu, že jej léčil neodborně, že převzal léčení, tedy výkon, k němuž je potřebí zvláštních odborných znalostí a neobyčejné péle, projevil nedostatek oněch znalostí a péle, z čehož vzešla žalobci škoda. Domáhá se tedy nároku na náhradu podle § 1299 obč. zák. Odpovědnost podle právě uvedeného ustanovení není omezena na smluvní poměr, jak míní nižší soudy. Ustanovení § 1299 obč. zák. jest v jádře jen provedením § 1294 obč. zák., neboť kdo nemaje dostatečných znalostí, pustí se do něčeho, k čemu je takových znalostí potřebí, dopouští se nedopatření, když neuváží, že nemůže vědět, zda jednání jeho nebude mít škodlivý účinek pro druhého (Sedláček, Obligační právo III, str. 67). Stačí tedy úplně, že někdo provede úkon znalecký ať již podle smlouvy, ať beze smlouvy, ať ve vlastní působnosti, ať jako zaměstnanec jiného, který by ovšem mohl býti za něho odpovědný, kdyby tu byl smluvní poměr, podle § 1313 a) obč. zák., mimo tento poměr pak podle § 1315 obč. zák. Avšak odpovědnost toho, kdo užil jiného, nezprošťuje ještě povinnosti k náhradě škody toho, kdo vykonal úkon, z něhož se závazek ten vyvozuje. Nastává tu po případě závazek k náhradě škody proti zaměstnanci a odpovědnost zaměstnavatelova.

Jestliže se žalobce domáhá náhrady škody na žalovaném, který, jak je nesporné, jednal jako odborník ve smyslu § 1299 obč. zák., nerozhoduje, že s ním nesjednal smlouvu o léčení. Ovšem musí mu žalobce dokázatí zavinění záležící v nedostatku nutné péče a potřebných neobyčejných znalostí a dále, že jeho škoda vznikla z tohoto zavinění. Otázka odpovědnosti všeobecné veřejné nemocnice v F. za zavinění žalovaného není předmětem sporu, o to, zda žalovaný snad porušil služební povinnosti vůči ní, tu vůbec nejde, neboť z toho žalobce svůj nárok proti žalovanému nevyvozuje.

Jestliže se nižší soudy neobíraly věcí samou, nýbrž zamítly žalobu pro nedostatek pasivního oprávnění žalovaného k žalobě, posoudily věc nesprávně (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Nebyla proto sporná látka vůbec probrána. Tato vada zasahuje až do řízení v první stolici, byly proto zrušeny rozsudky obou nižších soudů a věc vrácena první stolici (§ 510, odst. 2, c. ř. s.).

Čís. 16621.

Pojem »domácnosti« ve smyslu § 12, odst. 1, zák. o osmihodinové době pracovní č. 91/1918 Sb. z. a n.

Předpis § 12, odst. 1, uved. zák. nelze omeziti co do delší pracovní doby jen na domácnost přirozených (fysických) osob, nýbrž jest ho užiti